שבת ומועד ואפי' כדכרים שחם משום שכות:

524

הגהות וציוני ו. פר פפו.

באר הגולה הכ יכן שם מחורת למחור ויבילו כדלמריט פרק מרש תכתחות דבי מדכשל ל אתר רבי ייחטן לידגר יטלייתל התם דלינו להפרישו כי אם דלא ליספ להפרישו כי אם דלא ליספ וממני נטו נה מינימו ג רכב"ם כסוף הלכות מא אסורות ופייו הכיזו, קטן מחד מממכלות מסורות מו ו מחד ממחבלות הפורדת הו ז מלחם הכבת הין נית דין -עלי המכריבו לפי באיני בן בניה דברים המורים כו מצלתת הכל להפלילו בדים והפילו דברים שהיסודן כ יופרים, ויון הפור לב בולילו שכת ומועד י

חתם סופר שמג כמ"ו ס"ק א" כאיסורדרכנן נ משפעבתוסיר"הדףל"ג אבלכלשוןהש"סכתגעד אבלבלשוקהשיסבתגיק ע"א משמע כהרמי שם בפ"ז מק"ב פיב לו . ג"ב ונראי הדיני ממונות שאני בב"מ דף ע' ע"א א ליזלו בתר שבקייהו דלא מווהר על יניין מיה מיה מיהן
ונבר מיכ המצדא ובבר מיכ המצדא ובבר מיכ המצדא ובבר מיכ המצדא וכין
מיש האיש מקייד מיקין משובת הים אים מקיין מיל מייר מיים מותר למנסרו למית דעת והמצועת והבית היש מסוד מיינ מרים מסוד מיינ מרים מסוד מיינ מרים מסוד מיינ מרים מיינ מרים מיינו ביינו ביינו ביינו מיינו ביינו מיינו ביינו מיינו ביינו מיינו ביינו מיינו ביינו מיינו מיי שמעמידין אות: נברים איני במאכירי ב 

אפי׳ בשבת עלמו הקילו בהפסד מרוב׳ לומר כל המליל אינו מפסיד ע״כ ב״ה לא גזרו ויצואו לתקוע בשבת ב"ד מלווין להפרישו (ר"ן פ"ד דר"ה). וכתב הב"ח דגבי טומאה מלווין להפרישו אפי' לא הגיע לחינוך. אבל דעת רמ"א ששכח להדליקו מבע"י ע"כ וכן נראה כוונת הרמב"ם שכתב והוא שיש שם דבר מלום או דוחק כמו שהעתיק הש"ע כאן דמשמע דוחק אפי" בדבר הרשומ:

שבוב א (א) מאיפור דאורייתא. כתב וה ע"ם תו' ב"י בהרמב"ם דהיינו שהרמב"ם כתב בחיסור דרבנו אין ב"ד מלווין להפרישו וכן אם הניחו אביו אין ממחין בידו והקשה הטור דבגמרא משמע אפילו איסור דאורייתא ותי' ב"י כשם חמיו דהא דנקט רמב"ם איסור דרבגן היינו משום סיפא

דאין ממחין ביד אביו הא בדאורייתא ב"ד ממחין ביד אביו ועל פי זה כתב רמ"א כאן דדוקא מאיסור דאוריימא. ול"נ דדוקא לענין שיצטרך ב"ד למחוח ביד אביו מחלק כ"" כן אבל לפנין אב עלמו דנקט הש"ע ודאי לריך היא לגעור בו אפילו באיסור דרבען וכ"ל ב"י בסמוך וו"ל וכן אסור להרגילו בחילול שבח ומועד אפי' בדברים שהן משום שבות עכ"ל: הב"י הביא כאן מ"ש הטור כי"ד סימן שע"ג לענין טומאת מת שאכיו לריך להפרישו. וכתב ב"י טעמו דאע"ג דבפ' חרש משמע דדוקה לענין דלה לטמחתו בידים המרינן שלריך להזהיר הגדולים על הקטנים היינו מקמי דידעינן הג' למודים דהיינו טימאה ודם ושרצים אבל אחר שנתגלו לנו ה"ל תרי כתוכים הבחים כח' וחין מלמדין וחע"ג דעביד בגמרח לריכופה הוא לאו דוקה דה"כ לכתוב רחמנה נכילה וטומה' כו'. ותימה ע"ז דהם הלריכותה לאו דוקה וה"ל ב' כחובי' ואין מלחדין ג"כ קשה לכתוב רחמנא נבילה יחה מנייהו ולה יהיי לנו לריכותה ונלכך לומר דהייל ב' כתובים כו' הלה שייב דחין זה קושיה כלל דלכתוב חד משחר היפורים דלה הוזכרו לענין זה הלה אנו לריכים לתרך מה דקשה לא לכתוב חד מנייהו ממה שזכרה התורה. ועוד הביא ב"י בשם מהרא"מ להקשה לא לכתוב שרלים ותיתי במה הלד מטומאה ודם אלא הצריכותה לאו דוהה חהו פלהי להתחכם על התלמוד שעשה כאן לריכותה ואנן נימה דלהו לריכוחה הי ריוצה לנו מזה נפקוחה גדולה לענין מלמדין. ונלע"ד לודמי הצריכותה דוקה היה ויש כחן פירכה על מה הצד דהה בטומחת מת אשכחן נמי פעמים דמביא לידי כרת כגון אם נכנם למקדם וקדשיו ע"כ הוה

ים בב כלקות לחור דף קע"ח. מ"ח: (ג) דאורייתא. ובאמת אסילו באיסורא דרבנן חייב האב למנכי בדאימא בלקות אמור דף קע"ח. מ"ח: (ג) דאורייתא. ובאמת אסילו באיסורא דרבנן חייב האב באות המור להורית המור באיסור אמור באיסור באורים באיסור בא

שבת ומהתא דנפיק מיניה חורבה כגון תקיעת שופר שהקול נשמע לרכים

בי"ד סי שע"ג דחין מלווין להפרישו וכ"ד רוב הפוסקים ופשטח דגמרח:

א א. אביו מצווה. לכל למנו לוני המלווס

שמג דיני קבון בשבת. יבו סעוף אחד:

וכ"ה כמדר דף כ"ט ובת"ה סי" ל"ד

א (ב) אבין מצווה לבעוד בו ולהפרישו (א) ג מסיוני במוכ במול במוכ דר מצווין להפרישו באבל מעס דרילני בסוכה דף ב"ש החושיבה

במר בסוכה ע"ש היא החמירה על

(ב) לאוריית מ"ס" ל" ע"ס"

דברים שאסורים מדברי סופרים וכן אסור להרנילו בחילול מרייו. ומסמע במיר לאן מסויב לחן תרי"ו. ומשמע בנזיר דחין מחויב לחנך בתו ע"ם וכתום' כנזיר הקשו מ"ש דבי"ה מחויב לחנך בתו ע"ש. ואפשר דכל המצות

דמי לי"ה ולריך לחנכם וכן היבא בילקוט אמור דף קע"ח ע"ג: ב. מאיכור דאורייתא. בחמת חפילו בחיסורה דרבנן חייב החב לחנכו כדחי' בסי' ק"ץ ס"ב ובכתה דוכתו אלא שאם לא הפרישורו אין ב"ד מוחין בידו אבל באיסור דאורייתא ב"ד מוחין ביד האב להפרישו (ב"י רסר זה). וכתב באו"ה סרי מ"ח דדוקא בחינוק דבר הבנה אבל לאו בר הבנה ל"ל בה דהא יונק אפי' מבהמה טמאה עד כאן לשונו. ועבי"ד סימן פ"א סס"ו דמכל מקום מזיק למינוק. וכ' הש"ך בי"ד סי' שע"ב דכשהטומאה כבית הסמוך וחור טפח ביניהם הוי טומאה דרבנן כדמשמע בטור וב"י סי׳ זה עכ"ל, וכמדומה שלא עיין יפה דהטור מיירי בהולך ע"ג ארון ע"פ השדה דכשיש שם פותח טפח לא הוי כקבר סתום אבל אוהל טפח הוי דאורייתא כמ"ש הב"י ס" שס"ע בהדיא בשם הרמב"ם פי"ב וכ"מ במ"ה דף ל"ד ע"ב וכ"מ ביבמות סוף דף ק"ג בתום" יבנדה ספ"ז ובסוכה דף י"ח וכ"מ בל' המשניות באהלות. גם מ"ש דסוף הטומאה ללאת הוי דרבנן כתב הרב"י פלוגתא בזה וא"כ הב"ד מוחין ביד החלב להוליאו משם אם הוא בר הבנה ותינוק שחינו כנ יטבעי נוקון בריים. ומ"מ כתב הש"ך בשם הרוקם ל דאשת בהן מעוברת מותרת ליכנס באוהל בידים. ומ"מ כתב הש"ך בשם היא נקבה או שמא הוא נפל ע"ש. ") ול"ע דבלא"ה המת דק"ם הוא שמא היא נקבה או שמא הוא נפל ע"ש. ") ול"ע דבלא"ה מותר (דעומאה) [דעהרה] בלועה אינה מעומאה כדאימא משנה ה" פ"ו דאהלות מותר (דעומאה) [דעהרה] בלועה אינה מעומאה מותר (דעומאה) [דעהרה] בלועה אינה מותר (דעומאה ב"ב"ד הראב"ד האב להוציאו משם אם הוא בר הבנה ותינוק שאינו בר הבנה אסור להכניסו <u>נפטלין פ"ד, וכ"פ הרמב"ס סוף ה' טומלת מת דלא כר"ע וכ"ד הראב"ד</u> וצ"ע: ג. והאביאו בידים. ואר ספ"ט דשבת דאסור ליתן לתינוק

באר הימב

וחוה ליה כלורך גדול ועיין סימן רק"א ס"א מש"ש וכתב המ"א ול"ע אם בה"ש במ"ש נמי לא בזרו משום שבות דשלה לה כלורך גדול ועיין סימן רק"א משולי וומא דמספיקא לא סקעה קדושה ע"ש:

"שב"ג א (א) אין. ומלחא דנפיק מיניה חורבה כגון תקיעה שופר שהקול נשמע לרבים ויבואו לתקוע בשבת בדר מלויון להפרישו ר"ן פ"א דריה. ותבר הג"ח בגיו מומאה מלויון להפרישו ה"א למיעך. אלל דעת מ"א כ"א כי"ד פוץ שיצי דאן מלויון להפריש ור"ד רכ הפפוקים ושבא דמלן מחורב לחנך בהו ע"ש.

ע"ש: (ב) אביי. אבל אתו אינה למוה להפרישו וכ"ה בנורר דף כ"ע ומשמע שם דאין מחורב לחנך בהו ע"ש.
ובחום" שם הקשו מ"ש דניה"ב מחורב לחנך בהו ע"ש. ואפשר דכל המלות דמו לוה"ב ולריך למנכם וכ"ה

חבמת שלמה

שמנ פעיד א' קבן אוכל נכלות אין כ"ד מצוייין להפריצו. אכתיב כאן כמה הערות חדשות בעוד" וציין בתישביא בחירושיו לכמות דגם באיטור ועדה אין כ"ד מצויין להפרישו ומותר בעוד" וציין בתישביא בחירושיו לכמות דגם באיטור ועדה אין כ"ד מצוין להפרישו ומותר ליותן לו איטור דגבן כידים, וכזה יש לעיין על פיריש הע"ב כמט דבאי בלא מיקן בחיקן החקום הרץ אל האוד באי בא מיקן בחקום הרץ בא אל לפירים הרץ אל אל הייל בא מיקן אל המקן הייל הקון או איסור דגבן בא מצוין להפרישו וא"ב בותר ליתן לו איסור דגבן בידים ודי מצוין להפרישו וא"ב בותר ליתן לו איסור דגבן בידים הייל בידים בא המקור הרץ אדבא חדונן להפריש האוד האוד האניים במא היילור דובן ועדים בא מדי הראוד הרצי בא החקור הרץ אדבא חדונן להיכך המאכלילן את העניים במא האוד הרצי און בותר ליותן להם. איסור ליותן להם בידים ודג אין בתוכן מכה דרבן להיות לו הרשביא בה וסיל איסור לדגן להב דמנות לותן להם. דאף אם און ב"ד בעודן להפריש אלטור לדגן לו מיסור לותן להם ומילו איסור לדגן לו הרשביא בהה וסיל הוא בידים בידים ודגי לעל הרשביא בהה וסיל באף איסור לדגן להב דמותר ליתן להם ושבה אור בידים לותן להיות בידים בידים הוא לוא הייל מנותר ליתן ליהם בידים היילון להיים בידים לותן להייל בידים להייל בידים להייל להות להייל בידים להייל בידים להות להייל בידים להותן להייל בידים להייל לון בידים שלה אורים להייל בידים בידים בייל בידים להייל בידים להייל בידים להייל בידים להייל בידים בידים בייל בידים להייל בידים בידים בידים להייל בידים בידים בידים בידים להייל בידים בידי

מחציו ומטן קרייל כר"י מ"מ כיון דהדבר מוכרח לר"ל ולא מצינו שר"י חלק עלוי בזה מה"מ מ"ר פלונתלה חדשבר הייל לר"ל ומסחת מצ"ד ומעשה דפילני מר. מדשבר בייל לר"ל מסחתים בה מדי מוכרה דאין האם חייב לחנך: ובח"ם פרי ל"ד ומעשה דפילני מר. וכי בספר מ"ר בי מלחי לוכר שתמה על המ"א דהא בח"ה שם מסיק שם להחמיר הביל לאיה לוה מפרק כילד משתחפים דף פ"ב דאית" שם קטן יולא בעירוב אחרי ויולא לי נמי בחוף מ"ר אפייה שם הייל מעור וכחוף מיח ב"ו שא אפשר לו כלא אמו וכרוך אחריה וולא אי נמי בקטן נמי איל מילד מוכר למלו לחני והמם מוקר בדליות לאכור במחא שמע מינים דבה אמו מחייבת לחנכו יהופיף וכתב וא"ל אף שאינו מחויב לחכנו מ"מ מיהו איכא מלור דמ"ב למה אחריטן דאים מדיר את ביו ביול בל לא מון וכחל באו ביול באור המעור מ"א מיש עורוב ממורות אלא דגם אמו מחייבת לחנק והסוני" 

א טור ומח"ב ליח מיה וככל ההרומה סי ציו בעוכלה דמירכבו מכתהות וכר יכתות קיינ חקייר וכי צביי מפולבו צים לדכוי רית כברק יכד הייא כל דרן זכ: ב מסוני דיכתות והלתיך היני יוסף נזה: גד המנים בפון הלכות מתכלות תכוות פייז הכוח!

נתוב חיים

שמנה פ"א כ"ק ב" "ו מ"ע

דמארה מיאר דפתרה בוועה
אתה מבפאר. כליל וייר. לייע מתו
לה הקפה ממפטה כי פ"ע דמני מנה
מתולון כש"ע מעצרנו מלי נוסד
מתולון כש"ע מעצרנו מלי נוסד
בלומה לה מנהלה לך הלתה ייתי
דרכו דרכונה להיו מהלה
ייתיה ללהה ודולה לייל שם, למ"ה
מומר מעשם מ"ב חי לה היי מהרה בלועם:

אשל אברהם

א] אסור ותשעם זה חוקר בה כית יהודה סימן מ״ה להיע כלחים געריסות התינוק: וע"ש כית ייד סיי ריז הרכה דינין שייכים לפרט דחיסור לפני עיר לא תתן מכשול:

הגהות רעק"א